

Είναι

δύσκολο να μιλάς περί πνευματικών ζητημάτων σε ανθρώπους. Ως ιερέας όμως καλείσαι να το κάνεις.

Καθώς οι λέξεις βγαίνουν από το στόμα σου, όλα τα μάτια είναι στραμμένα σε εσένα. Σε εξετάζουν. Πώς τα λές, τί λες, ακόμα και γιατί τα λες.

Άνθρωποι που ο καθένας τους έχει την δική του ιστορία. Μιλάς και αναφέρεσαι σε διάφορα ζητήματα χωρίς να ξέρεις εάν κάποιο από αυτά αγγίζει κάποιον από το ακροατήριό σου.

Είναι μερικές φορές που καθώς τα μάτια σου αφήνουν τις σημειώσεις σου και κοιτούν τα πρόσωπα των ανθρώπων, βλέπουν μάτια βουρκωμένα να λαμπαυρίζουν μέσα σε μνήμες και πόνο.

Είναι εκείνες οι στιγμές που σαν άνθρωπος και εσύ αναρωτιέσαι εάν θα πρέπει να σταματήσεις, εάν έχεις το δικαίωμα να δίνεις δάκρυα στα μάτια των ανθρώπων.

Δεν το κάνεις επίτηδες. Αυτό που επιζητείς είναι να προβληματίσεις και να φέρεις τους συνανθρώπους σου «εις εαυτόν» .

Δεν είσαι αυθεντία. Δεν είσαι άγιος. Και εσύ παλεύεις μέσα στους λογισμούς, μέσα στην σάρκα σου, μέσα στην φθορά των παθών σου.

Παλεύεις καθώς μιλάς για άσκηση, εσύ ο φυγόπονος. Παλεύεις καθώς μιλάς για αρετή, εσύ ο εμπαθείς. Παλεύεις καθώς μιλάς για Θείο έρωτα, εσύ ο ανέραστος...

Μιλάς και συγχρόνως κλαις εσωτερικά. Κλαις γιατί δεν μπορείς να φτάσεις εκείνους που σε ακούνε και κλαίνε. Κλαις γιατί τα λόγια σου δεν σε αγγίζουν, ενώ αγγίζουν τους άλλους. Κλαις γιατί τα βουρκωμένα μάτια των ακροατών σου, σου θυμίζουν τα δικά σου, στείρα, εμπαθή και αναίσθητα.

Δεν είναι επιτυχία να κάνεις τους άλλους να δακρύζουν με τα λόγια σου.

«Επιτυχία» είναι να κάνεις την ζωή σου ένα δάκρυ για τους άλλους, να κάνεις τους άλλους πνοή της πνοής σου.

Δεν είναι κατόρθωμα το να συγκινείς με λόγια τους άλλους.

Κατόρθωμα είναι να συγκινήσει και να συγκλονίξεις μπροστά στην σιωπή του Δημιουργού σου τότε που Τον απορρίπτεις με τα λόγια σου, με τις πράξεις σου, με την ζωή σου...

αρχιμ.Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr